treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 437 | Barcelona, 15 de març de 1.976 | Preu: 10 pessetes

Condemnats i expulsats

Després de moltes vacil.lacions, el règim continuista de Juan Carlos s'ha decidit a celebrar el consell de guerra contra el comandant Otero i vuit capitans, als quals acusaren, i al capdavall condemnaren, pels delictes d'incitar a la rebel.lió o de conspiració.

No deuria pas ser una decisió fàcil. Cal suposar que al cim del poder més d'un haurà tingut prou lucidesa per adonar-se d'allò que significa aquest procés i de les conseqüències imprevisibles que se'n poden derivar. Això explicaria tants d'ajornaments. Però, és clar, el cec instint repressor característic del franquisme ha prevalgut, al capdavall.

El procés fou radicalment injust. En primer lloc, per la natura dels fets imputats. Recordem que hom està acusant aquests oficials d'intentar modificar el vigent "status" polític d'Espanya i substituir-lo per un altre inspirat en els principis bàsics de la democràcia. Causa estupor veure aquests homes asseguts al banc dels acusats per defensar una cosa tan òbvia com l'ideari de la UMD que, cal dir-ho, hom va tenir el cinisme o la beneiteria de llegir al consell com una prova documental del fiscal.

Però també fou injust per raons de forma. No hi havia proves serioses i convincents. Es va privar els acusats d'una defensa civil o militar de llur elecció. Se'ls va traslladar, incomunicar i vexar sistemàticament per tal de deteriorar la seva moral.

L'ànim dels acusats, però, no es va doblegar i afrontaren el judici amb una dignitat exemplar. Vuit varen optar per una actitud de silenci, denúncia implícita d'una farsa a la qual calia no concedir cap possibilitat d'aparença de justícia. Només en les seves breus manifestacions finals van proclamar el seu amor a la pàtria, la seva indepen-

(passa a la pàgina 2)

EDITORIAL

7 treballadors morts

El govern continuista, culpable!

Després d'Elda, la catàstrofe de Vitòria, seguida de les morts de Tarragona i Basauri, marca una fita. L'equilibri precari entre repressió i tolerància s'està trencant. Les il.lusions evolucionistes esdevenen més irreals. La violència s'instal.la com a costum.

Les mentides de Televisió Espanyola no poden ocultar la veritat dels fets. L'ús per la força pública d'armes de foc -i no sols de bombes de fum i bales de goma-; l'assalt contra treballadors desarmats que exerceixen pacíficament el seu legítim dret a reunir-se (la policia no va, doncs, disparar en "legítima defensa", com ha dit la versió oficial); totes les circumstàncies concretes, en suma, indiquen qui és el culpable del desastre: el govern.

Si algú encara ho dubta, els pronunciaments de l'Ajuntament (expressant "la disconformitat de la Corporació per l'actuació governativa") i de la Diputació alabesa ("profundament disgustats per l'actuació governamental") apunten ben inequívocament el dit acusador contra el govern de la monarquia. La Cambra de Comerç i els Consells d'Empresaris i de Treballadors han atacat també duramente la política del govern. I a Basauri l'Ajuntament ha fet responsable la policia de la mort del jove manifestant. Qui gosarà acusar de "roges" o "separatistes" unes institucions com aquestes, que són testimoni de primera mà dels fets?

El dit acusador assenyala el govern.

(passa a la pàgina 2)

SOLIDARITAT AMB VITORIA! Manifestació a Vic, el 9 de març. Es va llegir un comunicat de l'Assemblea de Catalunya d'Osona, sobre els fets a Euskadi.

EDITORIAL (continuació)

El govern monàrquic d'Arias i Fraga és, efectivament, el culpable. S'ha tacat les mans de sang. Fraga ja les tenia tacades de la sang del comunista Grimau, i Arias de la de Puig Antich i els cinc revolucionaris afusellats el setembre. Hi ha una continuïtat feta de crims i de sang, que prova que no hem sortit encara del franquisme, malgrat la mort de Franco.

Avui, però, els qui cauen no són militants revolucionaris. Són treballadors rasos que surten al carrer a reclamar pacíficament drets que els corresponen i que -oh ironia!- el mateix govern que fa disparar contra ells els promet repetidament d'instaurar.

I és que el govern sembla haver entrat en guerra contra els treballadors. Mentre admet conductes antisocials dels empresaris com la fuga de capitals (es calcula que durant el gener de 1976 han fugit més capitals que durant tot l'any 1975), fa responsables els augments de salaris de la forta inflació, en un intent de justificar la factura que vol fer pagar a la classe obrera d'una crisi de la qual ella no és responsable. I reprimeix durament les mobilitzacions reivindicatives dels treballadors, es mostra intransigent, militaritza.

Però el fet que aquesta política econòmica sigui tan agudament conflictiva com ho és ara respon a causes polítiques: a la incapacitat del govern per donar satisfacció a les aspiracions de llibertat dels pobles d'Espanya. Sense dret de paraula i de reunió, sense dret de vaga, sense llibertat sindical i dret d'associació, sense llibertats polítiques, en suma, no és possible establir el clima de convivència i diàleg que el país necessita. La part més responsable del moviment obrer -dintre de la qual ens considerem inclosos els comunistes- és conscient de la difícil situació econòmica del país i estaria disposada a trobar una "sortida progressista de la crisi", segons expressió de la darrera declaració del Comitè Executiu del P.C. d'Espanya. Però amb una condició irrenunciable: que hi hagi llibertats polítiques plenes, que la classe obrera i totes les classes i capes de la població, que totes les nacions i regions de l'Estat tinguin instruments per organitzar-se i intervenir activament en la presa de decisions col.lectives. Només reconeixent el dret al protagonisme actiu de tots els individus, de totes les classes, de totes les comunitats de l'Estat serà possible aconseguir solucions de justícia, sense sacrificis per a uns i privilegis per als altres.

Avui és urgent i inajornable una alternativa democràtica unitària, a la constitució de la qual totes les forces, fins i tot les que es diuen reformadores des del règim, se sentin convocades. Catalunya pot jugar, i ha de jugar, un papel impulsor de la unitat a tot Espanya pel fet de ser capdavantera del procés unitari. Per això qualsevol insinuació a abandonar "la mitologia de l'acció conjunta, de la unitat de l'oposició", com s'ha dit darrerament, és d'una irresponsabilitat imperdonable.

Si no volem instal.lar-nos en una situació en què cada setmana hi hagi la mort al carrer, urgeix acabar amb un govern que és l'enemic públic número 1 i instaurar el govern provisional que estableixi les llibertats.

Vida del Partit

Plens del PSUC a Montcada, Granollers i 9 Barris

S'han celebrat els plens del Partit a Montcada, Granollers i de l'organització de 9 Barris (Barcelona). Al ple de Granollers foren invitats amics i simpatitzants. Una tònica general hi ha estat constatar la urgència de reclutar nous militants i d'incrementar la difusió de "Treball" i "Mundo Obrero". Granollers ha pres el compromís de doblar els efectius en tres mesos i de triplicar la difusió de la premsa. Montcada i Granollers han decidit de publicar òrgans de premsa propis.

Cada organització ha definit les línies d'acció pròpies en els diversos fronts de treball polític de la seva zona. L'enfortiment dels moviments de masses, les exposicions públiques de la política del Partit, els problemes d'organització i les vies concretes per avançar cap a la ruptura han estat al centre de les discussions. Un tema actual, la dictadura del proletariat, fou debatut al ple de Montcada.

Condemnats i expulsats

(ve de la pàgina 1)

dència i els seus ideals democràtics. "Jo conceto l'Estat com un marc de convivència on es respectin els drets humans", va dir, textualment, el capità Fernández Lago en una admirable síntesi dels anhels comuns de l'aclaparadora majoria del país. Aquesta frase va desfermar la ràbia dels ultres -un reduït grup- de l'auditori. La resta es va negar a secundar l'acoió dels energúmens. Un capità va dir, sortint del judici: "Si s'hagués permès expressar lliurement els sentiments de l'Exèrcit,s'hauria escoltat un aplaudiment per als processats."

La sentència ha estat dura. Les penes van de dos anys i mig a vuit anys. Tret de dos, els altres acusats, per torna, seran separats de l'Exèrcit.

Però la batalla pels militars demòcrates prosseguei. El poble els continuarà prestant el seu suport incondicional. Els inscriurà en el centre de la gran lluita per l'amnistia i les llibertats democràtiques. I, al capdavall, els reintegrarà al si de les Forces Armades com un símbol i un testimoniatge de l'apropament entre el Poble i l'Exèrcit.

Comunicat de premsa del PSUC sobre els fets de Vitòria

El dia 5 de març el Comitè Executiu del nostre Partit va enviar a la premsa un comunicat sobre els luctuosos fets de Vitòria. Alguns dels diaris n'han fet esment i n'han publicat extractes.

El C.E. envia la salutació solidària del PSUC al poble de Vitòria i qualifica els esdeveniments com una conseqüència de la política continuista del govern. Afegeix el comunicat que:

"La promulgació immediata de l'amnistia, el reconeixement dels drets d'associació, de vaga, de reunió i manifestació, de paraula i premsa, sense cap discriminació, i la convocatòria d'eleccions lliures amb sufragi universal constitueixen l'única via per aconseguir la reconciliació dels espanyols, l'única via perquè el contrast d'idees i la lluita de classes puguin desenrotllar-se en un marc civil sense topades ni esdeveniments sagnants com els de Vitòria."

Examinant experiències recents a Catalunya, el comunicat afirma que:

"...la violència té con a causa principal la intervenció de les forces repressives, l'absència de canals per exercir els drets i les llibertats democràtics fonamentals.

"La destrucció d'aparadors i cabines telefòniques i altres actes vandàlics que es van produir la setmana passada a Barcelona amb motiu de la vaga de la construcció han estat -tal com han denunciat les Comissions Obreres- l'obra de grups feixistes o provocadors estranys al moviment obrer."

El PSUC crida els catalans a expressar la seva solidaritat activa amb el poble de Vitòria. El PSUC considera que la ruptura no serà el caos ni el salt en el buit i, finalment, el comunicat assenyala els esforços dels comunistes per consolidar i eixamplar la unitat catalana i per contribuir a crear un organisme únic de l'oposició a Espanya.

Per uns ajuntaments democràtics

Catalunya sencera reclama la dimissió dels regidors i alcaldes imposats per la "democràcia del dit" que impera. Exigeix ajuntaments democràtics , elegits pel poble.

La dimissió d'en Burrull ha estat una de les reivindicacions determinants de la recent vaga general de Sabadell, i la d'en Viola està esdevenint un veritable clam del poble barceloní.Als barris de la capital, la protesta popular entorn a la revisió del Pla Comarcal lliga la caòtica situació que hi existeix amb la falta "...d'òrgans municipals autènticament democràtics, per la qual cosa és necessària la conquesta de les llibertats democràtiques fonamentals, amnistia i establiment provisional dels principis continguts en l'Estatut de 1932...", com proclama una recent resolució pública del Centre Social de Sants. De la seva banda, la Coordinadora de les Associacions de Veïns de Terrassa, després de la seva darrera reunió, ha demanat públicament "...eleccions lliures, prèvia l'amnistia i les llibertats...", de tots els càrrecs municipals.

Aquest moviment popular per ajuntaments democràtics s'ha reflectit en els acords que ha adoptat la XIV Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA que crida a intensificar "...la campanya de reafirmació de l'Assemblea, encetada en la XII Comissió Permanent, i a lligar-la a una nova campanya per uns ajuntaments democràtics, exigint la dimissió dels actuals consistoris municipals i l'elecció democràtica dels ajuntaments, dins el marc irrenunciable de l'Estatut d'autonomia i la constitució d'un govern provisional de la Generalitat".

El PSUC presta decididament suport a aquesta campanya de l'Assemblea de Catalunya, que és una via de mobilització de masses per la ruptura, és a dir, per la liquidació del continuisme i per la instauració d'un Govern Provisional de Reconciliació a Madrid i d'un Govern Provisional de la Generalitat a Catalunya.

Alguns grups i personalitats de l'oposició intenten canalitzar l'exigència popular d'ajuntaments democràtics cap a la preparació de candidatures per a les eleccions municipals anunciades per al novembre d'enguany. El PSUC rebutja de pla aquest propòsit que, a la pràctica, mena a la renúncia de la ruptura i a acceptar que no hi haurà ajuntaments democràtics, a tot estirar, abans del novembre de 1979. (Com se sap, les eleccions del novembre estan previstes per renovar la meitat dels regidors. L'altra meitat es renovaria, segons el pla actual, al novembre de 1979. I, tant en una com en l'altra "elecció", hom pretén mantenir el sistema de "terços" per a la designació de candidats, cosa que comporta mantenir la base corporativista, és a dir, feixista, dels ajuntaments actuals).

La ruptura democràtica, especialment després dels fets de Vitòria, és un objectiu inajornable, que cal imposar aviat si volem evitar la repetició de tragèdies com la de Vitòria i impedir el desfermament en escalada de la violència. Començar a preparar ara les hi potètiques eleccions municipals anunciades per al novembre representaria, per a l'oposició, acceptar els plans continuistes establerts pel "búnker" abans de la mort d'en Franco, representaria entrar en el joc que proposen Arias i Fraga.

El PSUC entén que les properes eleccions municipals s'han de fer després de la ruptura, presidides pel Govern Provisional de la Generalitat, partint de les normes configurades en l'Estatut de 1932, amb llibertat plena per a la presentació de candidats i per a l'actuació dels partits polítics, amb entera vigència dels drets de reunió, paraula i premsa i tots els altres drets democràtics. L'existència d'ajuntaments democràtics només pot ser en un Estat democràtic. Per això ha de ser precedida per la ruptura, que els comunistes considerem l'objectiu immediat principal.

Si, malgrat els nostres desitjos i previsions, la ruptura no s'esdevingués abans del novembre, llavors decidiríem la conducta que cal adoptar davant de les eleccions municipals continuistes, partint de la situació política que hi hagi en aquell moment. Això no comporta, com temen alguns, el risc d'arribar tard, perquè el PSUC no es proposaria a tall d'objectiu principal treure regidors per a uns ajuntaments que, qualsesevol que fos el resultat electoral, continuarien sent feixistes, sinó que procuraria fer de les eleccions una batalla per la ruptura.

La política municipal del PSUC consisteix avui a reclamar les llibertats democràtiques i el sufragi universal indispensables perquè hi hagi ajuntaments democràtics; a exigir solució als greus problemes urbans que hi ha als pobles, barris i ciutats; a promoure l'elaboració d'alternatives democràtiques que apuntin solucions als esmentats problemes; a impulsar la campanya per la dimissió dels actuals ajuntaments.

Aquesta política anima i sosté la gran mobilització popular que creix a barris i pobles de Catalunya, la qual, després de la crida recent de l'Assemblea de Catalunya que hem esmentat més amunt, ha d'esdevenir -juntament amb el progrés del moviment obrer- una via fonamental d'avenç cap a la ruptura democràtica.

Els de «Laforsa» puntualitzen

La notícia donada per alguns diaris que l'acord de readmissió dels despatxats de Laforsa venia condicionada al compromís, per part dels treballadors, de no fer vaga durant tot l'any 1976 ha causat desconcert i confusió.

En realitat, aquest "compromís" es redueix a això: l'apartat B de l'article 4 del pacte sindical subscrit el 20 de febrer per l'empresa i el jurat diu, textualment: "Que durant 1976 renuncien (els treballadors) a utilitzar el recurs de vaga o qualsevol altre tipus d'anormalitats laborals voluntàries tals com aturs intencionats intermitents o disminució de rendiments per causes exclusivament imputables als treballadors".

L'expressió "per causes exclusivament imputables als treballadors" converteix el compromís en pura fórmula, com pot veure qualsevol. Els treballadors de Laforsa ho han interpretat així en el curs de l'assemblea on es va informar dels resultats finals de l'acord. Com diu un document dels enllaços: "Segons el que sabem, enlloc del nostre país els obrers han fet vaga pel sol capricі de fer-ne. Els obrers, si recorrem a la vaga (nosaltres ho sabem per experiència), és perque no són atesos els nostres plantejaments socials o polítics al moment que cal, i també quan és injustament despatxat un company,com va passar a Laforsa".

I el document continua dient: "Els treballadors de Laforsa, junt amb moltes de les nostres dones que estaven a la sala de l'Organització Sindical quan fou llegit i aprovat a l'ASSEMBLEA l'esmentat pacte sindical,a la pregunta de: COMPANYS! Continuarem com una altra empresa qualsevol, al capdavant de la lluita sociopolítica del nostre país per les llibertats polítiques, sindicals i per la tan desitjada amnistia?, la resposta fou: Si!".

La cláusula és doncs més que res una manera de permetre a l'empresa de salvar la cara. No és debades que el delegat comarcal Martín Gurría, després de firmat l'acord, va exclamar: "Heu fet la ruptura sindical! Heu demostrat que el sindicat no serveix per a res..."

Vaga general a Terrassa

Les accions obreres a Terrassa el mes passat, l'acció democràtica a Sabadell, la necessitat de trencar els límits salarials imposats pel Govern, de combatre l'encariment de la vida i l'atur, d'aconseguir l'amnistia, les llibertats democràtiques i el sindicat de classe, han anat creant les condicions per a la gran vaga generalitzada que, a partir del dia 9, es produí en aquestes dues ciutats vallesanes.

Terrassa va viure el dia 9 la primera vaga general des de 1939. Es calcula en un miler les empreses del tèxtil que van anar a la vaga (uns 27 mil treballadors), a les quals cal afegir unes 300 empreses del metall (més de vuit mil treballadors) i d'altres empreses de diferents rams. En total, quaranta mil treballadors, pràcticament el cens laboral de la població, exceptuats els serveis.

Aquesta confluència en la lluita s'explica com un resultat d'assemblees continuades i massives de càrrecs sindicals i treballadors on es prengueren decisions d'anar a la vaga en funció de les plataformes dels diferents convenis (llana, ram de l'aigua, gènere de punt, ...), dels pactes sindicals al nivell de ram (cas del metall) i de la crida a la vaga general els dies 9, 10 i 11 que va fer Comissions Obreres lligant els plantejaments reivindicatius amb l'exigència de les llibertats polítiques i amb la protesta pels assassinats d'Elda, Vitòria, Tarragona i Basauri.

Elements enriquidors de la lluita de Terrassa han estat la creació, al tèxtil, d'un comitè de vaga format per deu dirigents obrers elegits per 600 càrrecs sindicals, i d'una comissió de 200 delegats del metall elegits per les diferents assemblees d'empresa; formes democràtiques de coordinació que arraconen el desgavellat aparell vertical i es van imposant com estructures de ruptura sindical. No pas menys interessant ha estat la postura dels comerciants, disposats a donar suport a la vaga dels treballadors però, al mateix temps, plantejant llurs problemes específics, com es posava de manifest en uns fulls signats pel "Grup de comerciants democràtics".

Cal fer ressaltar el grau de consciència cívica i política assolit en aquesta vaga. La declaració aprovada per l'assemblea de més de 1.500 treballadors terrassencs, que tingué lloc el dia 9 a l'església de la Sagrada Família, així ho confirma. La declaració diu, entre altres coses: "En el nostre esforç per aconseguir millores materials, a les quals no podem renunciar, topem amb la manca de drets i llibertats: dret de reunió, d'associació, de vaga, de constituir el nostre sindicat de classe democràtic i independent. Per això incorporem a la nostra vaga totes aquestes exigències, que són les del conjunt de la societat..."

Efectivament, la vaga dels treballadors de Terrassa, Sabadell i de tot Espanya, apunta cap a la necessària ruptura democràtica i empeny altres capes de la societat a plantejar-se la solució rupturista en un marc pacífic i de reconciliació nacional. Així s'entén la declaració que han fet pública les Cambres de Comerç de Sabadell, Terrassa i Manresa, on plantegen la necessitat que els treballadors tinguin els seus propis sindicats, per canalitzar els conflictes i poder disposar d'interlocutors vàlids.

Jordi Grau

Cerdanyola

El dia 1 de març es produí a Cerdanyola una vaga general que afectà uns deu mil treballadors -la totalitat dels centres de treball: Aiscondel, Uralita, Columbia, Joresa, Aicar, Fusal...- i una gran majoria del comerç de la localitat.

Aquest fet ha estat motivat, especialment, per tota una situació de malestar general, tant a nivell ciutadà com, fonamentalment, a nivell laboral. Hi ha diferents empreses que negocien el conveni col.lectiu i d'altres que ho faran tot seguit, els treballadors de les quals no pensen acceptar congelacions salarials de cap mena. El centre de la lluita ha estat, però, la solidaritat amb els treballadors de Meler, que fa més de cinc setmanes que estan en vaga lluitant per un conveni adient amb les seves necessitats econòmiques i socials, i que s'han convertit en bandera i exemple per a tots els treballadors de la localitat.

Un dia abans, l'Assemblea Democràtica local, Comissions Obreres i la UTT havien convocat una manifestació, a la qual participaren unes 2.500 persones, per reclamar un local sindical ampli i un ambulatori suficient i digne. La detenció de tres treballadors que participaven a la manifestació fou el catalitzador de l'acció del dia 1.

La vaga del dia 1 es produí sense cap incident. Cal assenyalar la gran predisposició dels comerciants a tancar botigues i llur receptivitat als piquets d'informació, formats per treballadors de les empreses en vaga, a la qual cosa no és aliena l'experiència recent de Sabadell.

Al vespre del mateix dia tingué lloc una assemblea massiva on es valorà la situació i es decidí tornar al treball l'endemà, convençuts que els objectius havien estat assolits i que caldria tornar a l'acció quan fos necessari.

Vaga a Igualada

En els darrers 40 anys no s'havia produït a la capital de l'Anoia un fet conflictiu com aquest: 4.200 treballadors en vaga durant tres dies. L'Assemblea Democràtica d'Igualada se'n féu recer i va emmarcar aquesta lluita reivindicativa dins del context de la lluita general per les llibertats polítiques i sindicals.

En assemblea, 400 treballadors de "Punto Blanco" decideixen anar a la vaga per pressionar sobre el conveni que s'està negociant a Madrid, i criden totes les empreses del ram a afegir-se a la lluita. Un cop iniciada la vaga de "Punto Blanco", en una assemblea de treballadors de diferents empreses del gènere de punt es decideix la vaga general del ram, acord que es fa realitat a unes 30 empreses (4.200 treballadors). Després de tres dies de vaga, amb assemblees diàries al sindicat on es decideix el que cal fer, es torna al treball amb l'acord d'anar a un conveni comarcal un cop signat el que s'està discutint a nivell d'Estat.

El moviment obrer i democràtic d'Igualada n'ha sortit enfortit.

ADHESIONS A L'ASSEMBLEA

Després de les primeres adhesions públiques (A.V. Turó de la Peira i Col.legi de Llicenciats), ja són onze les Associacions de Veïns barcelonines que s'han adherit als punts programàtics de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA. L'Assemblea d'Intel.lectuals catalans, reunida el 6 de març, li ha renovat la seva adhesió. "Justícia i Pau" és la darrera entitat, de la qual tinguem notícia, que s'ha manifestat en el mateix sentit. I també ho han fet mil persones reunides el dia 14 a Sant Cugat.

Cal promoure decididament aquesta campanya, tant pel que fa a les entitats de tota mena com a la recollida de signatures individuals. Cal aconseguir un autèntic plebiscit.

PER LA LLIBERTAT SINDICAL

Estem assistint, en la present conjuntura, a l'ofensiva de les classes treballadores més important que s'ha conegut els darrers 40 anys. Ofensiva, a tots els nivells, amb caràcter d'acció generalitzada per tot l'Estat espanyol, per les reivindicacions específiques de sector, per les llibertats sindicals i per exigir canvis pregons de signe democràtic.

Són lluites que incideixen frontalment en l'ensulsiada política del verticalisme i, no pas en pocs casos, l'esllavissada orgànica d'algunes de les seves estructures. En efecte, són pocs els qui creuen ja en el Sindicat Vertical, d'una banda; d'una altra, la iniciativa del moviment obrer, que cada dia crea i consolida formes reals de coordinació (a través de grups de dirigents obrers als rams de la producció i dels serveis) i així desborda i desplaça els jerarques verticals i en molts casos els fa dimitir (Sabadell, Mataró...), exemplifica allò que denominem l'esllavissament orgànic de la CNS.

Per aquest camí, impulsades per Comissions Obreres i altres forces sindicals, han anat apareixent i consolidant-se formes de coordinació i direcció de la lluita noves i complementàries, de gran importància. Formes que jugaran, que estan jugant ja, un extraordinari paper per a la ruptura i en la ruptura. Així, les distintes comissions de la Construcció (els 23 de Barcelona, l'Assessora de Madrid...), la Gestora de Banca, la Coordinadora Nacional de mestres estatals, els 15 de la Fusta, la Comissió dels 8 de la vaga general de Sabadell, les Gestores del Metall... són exemples modèlics de coordinació natural de dirigents reals.Equips, tots ells, integrats per càrrecs sindicals i treballadors que, en la majoria dels casos -amb credencial o sense- coincideixen amb destacats membres de Comissions Obreres, els noms dels quals han sortit a la superfície com a tals. Aquestes comissions han estat elegides a grans assemblees obreres que van imposant, de facto, una nova legalitat sindical i democràtica. En suma, els treballadors han comprès la relació dialèctica que hi ha entre plataforma reivindicativa i representativitat dels qui la defensen amb el suport massiu de la pressió general. Aquesta relació sempre ha estat present en la classe obrera, però ara té un caràcter generalitzat a tots els rams i a tots els nivells.

Tots aquests elements, en aquesta situació generalitzada de lluites, incideixen, en gran manera, en situar la necessitat de discutir i negociar amb els interlocutors representatius, vàlids, que els treballadors s'han donat, ells mateixos. Els homes de palla del verticalisme ja no serveixen, són incapaços de fer acceptar als treballadors els vergonyosos acords als quals arriben amb la patronal. Aquests acords provoquen generalment un augment de la conflictivitat que, gairebé sempre,desemboca en l'exigència de dimissió dels verticals. En aquesta direcció s'han mogut els de gràfiques i del paper, que no accepten els "acords" signats per l'empresariat del sector amb els jerarques.

S'observa un canvi substancial en alguns sectors de la patronal que assumeixen ja la necessitat de l'existència de "sindicats forts, representatius, amb interlocutors amb els quals negociar". Arriba a aquesta conclusió, en la seva darrera reunió, la Unió Nacional d'Empresaris Sideometal.lúrgics. Semblantment s'han expressat les Cambres de Comerç de Terrassa, Sabadell i Manresa que, per experiència, saben a quina situació els porta entendre's amb Salvador Rodríguez, Diego Pérez i altres verticalistes. Els mots d'Andreu Ribera Rovira, president de la Cambra de Comerç de Barcelona, home influent d'un sector del gran capital català, coincideixen amb els termes de l'esmentada Unió Nacional d'Empresaris.

Aquestes posicions són, certament , importants. Reflecteixen un canvi substancial d'un sector de l'empresariat que hauria de tendir a ampliar-se i generalitzar-se, a tots els nivells, i concretar-se en acords ferms. En realitzacions pràctiques que, tot i ser escasses, tampoc no falten.

Però aquesta opció comporta que els treballadors no acceptin el marc de la "reforma sindical" que proposa el tàndem Martín Villa-Socías Humbert. Reforma que és la traducció dels intents reformistes d'en Fraga i el seu govern.

El nostre Partit i les Comissions Obreres han deixat prou clar que rebutgen qualsevol intent d'emblanquinar la bruta façana verticalista. La declaració del Ple del C.E. del Partit Comunista d'Espanya i la posició conjunta de CC.OO. i USO, al màxim nivell, exigeixen clarament les llibertats sindicals i denuncien la maniobra reformista del "Congrés Sindical". (¿Reformisme sindical quan els treballadors cauen crivellats a trets a Vitòria, Basauri, Elda i Tarragona? ¿Reformisme sindical quan Pérez Ezquerra i Pau Morales continuen a la presó?)

Allò que els treballadors exigeixen a les seves plataformes reivindicatives, de qualsevol àmbit; allò que els treballadors demanden en les seves manifestacions de carrer, és la llibertat sindical. Sindicat obrer!, cridaven els 30.000 manifestants de la Construcció davant de la Delegació "Provincial".

La ruptura sindical, en el marc de la ruptura democràtica, és fonamental, necessària, indispensable perquè els treballadors marxin cap al Congrés Sindical Constituent que els doti de l'instrument que serveix: de defensa dels seus interessos materials, morals i culturals: el sindicat de classe.

En aquest ordre d'idees els mots de Lluís Larroque, president de "Promotora Inmobiliaria Horizonte, S.A.", a "Contrapunto", de febrer de 1976, són elogüents: per als treballadors "és urgent el reconeixement dels seus drets a organitzar-se lliurement per a la defensa dels seus interessos" i que, per a això, "crec necessària la ruptura sindical". Ho diu un empresari.

Salvador Roig

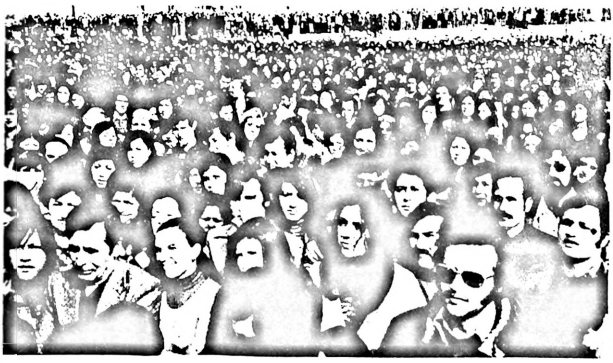

Vista parcial de l'assemblea de treballadors del tèxtil, a Mataró, el 7 de març.

Violència, piquets i llibertats

El comunicat de premsa del C.E. del PSUC del darrer dia 5 denunciava la responsabilitat exclusiva del Govern en els gravíssims esdeveniments de Vitòria, que sumats als de Basauri i Tarragona fan un balanç de sis morts i nombrosos ferits.

El comunicat condemnava també els actes vandàlics fets per grups de provocadors feixistes mentre passava pel centre de Barcelona una manifestació de vaguistes de la construcció, i assenyalava que la violència -tota la violència- té per causa principal la intervenció de les forces repressives i la negació pel Govern de l'exercici dels drets i llibertats fonamentals.

L'experiència de la manifestació per l'amnistia que s'ha fet no fa gaire a Badalona amb autorització de l'alcalde -sense cap incident ni interrupció del trànsit malgrat que hi van participar més de cinc mil persones-, com també de nombroses vagues, concentracions, tancaments, assemblees, manifestacions, etc., que hi ha hagut a Catalunya en el darrer període, prova que les violències sempre es degueren a la intervenció de les forces repressives. On no es va produir aquesta intervenció, no es va trencar ni un vidre ni es va vessar una gota de sang.

El PSUC nega que la culpa de la violència correspongui -com pretenen alguns- als treballadors que van a la vaga o es manifesten en defensa dels seus drets, que gairebé sempre en són les víctimes. Tampoc acceptem que la responsabilitat dels disturbis s'atribueixi als "piquets" de vaguistes que van a les obres o a la porta de les empreses a demanar als seus companys que s'afegeixin a la vaga. Aquests "piquets" són formes de treball dels obrers d'avantguarda en vaga, dirigides a atraure a l'acció reivindicativa els seus germans de classe. No tenen per finalitat obligar d'altres treballadors a fer la vaga sinó explicar-los les raons per què han de fer-la.

No cal dir que el "piquet" exerceix certa coacció sobre els treballadors que hom crida a secundar una vaga. Però aquesta coacció esdevé necessària per compensar la coacció -molt més forta i generalitzada- que comporten les lleis, les pràctiques i amenaces repressives del Govern i dels patrons. Constitueix, per tant, una expressió palesa d'hipocresia l'opinió d'"Acción Empresarial" quan escriu: "... no es pot forçar, per cap mitjà coactiu, els treballadors a anar a la vaga, encara que aquesta hagi estat decidida per majoria..."

Una afirmació així tindria sentit si no hi hagués presons, acomiadaments ni llistes negres; si hi hagués sindicats autèntics, dret de vaga i llibertats d'associació i reunió, de paraula i premsa; si els treballadors tinguessin la possibilitat d'accedir als mitjans de comunicació de masses i de participar a la designació dels governants.

Fins que això no sigui així, la necessitat dels "piquets" de vaga -entesos com instruments d'explicació i convenciment i no pas de violència- és indiscutible. I no es poden acceptar els arguments pretesament "democràtics" de llurs detractors, que poden i deuen fer possible que els "piquets" desapareguin lluitant contra el continuisme i per la implantació d'un règim de llibertats.

La manifestació de Badalona, autoritzada, va transcórrer sense incidents
(Foto "Treball")

Lluites obreres

Recollim algunes de les lluites més destacades d'un conjunt vastíssim de mobilitzacions obreres que vénen pesant decisivament en el moment polític.

GIRONA

A partir d'una assemblea de 2.000 persones al camp de futbol de Blanes, la vaga de la Construcció es generalitza des del dia 8 a Girona, Blanes, Tossa, Lloret i part de l'Alt Empordà. Els treballadors rebutgen l'oferiment patronal de 96 ptes./hora per al peó i 120 per a l'oficial; reclamen un salari fix -no per hores- per una jornada de 8 hores. Es vénen celebrant assemblees de centenars d'obrers a l'església del Mercadal, a Girona. 16 detencions, entre les quals la de J. Rodríguez, estudiant de Magisteri; els seus companys estan en vaga per la seva llibertat.

ROCA

Dues setmanes dura ja la vaga del gegant del Baix Llobregat, la "Roca" de Gavà, que, amb els seus 4.700 treballadors, és la segona fàbrica de Catalunya. Reclamen 4.000 ptes. lineals i que no hi hagi sancions ni acomiadaments. Vénen celebrant assemblees i marxes pacífiques de quasi tota la plantilla. La unitat és total. L'alcalde de Viladecans ha intercedit prop del governador.

RAM DE L'AIGUA

Dimarts 9, coincidint amb la vaga general del tèxtil, parava tot el ram de l'aigua de la "província" de Barcelona per una plataforma que incloïa, entre altres reivindicacions, un augment lineal de 9.000 ptes. i la readmissió de tots els despatxats del ram per motius político-socials. L'assemblea va decidir de tornar a la feina i repetir la vaga el dia 12, en signe de bona voluntat. El 12 la vaga era novament total. El 13 una assemblea de més de 6.000 al Foment del Treball decidia continuar dilluns i dimarts. El grau d'unitat i autodisciplina del ram és impressionant.

METALL

"Company: Vine a manifestar pacíficament el teu suport a la plataforma unificada. El dia 11, a les 6, tots junts a Sindicats!!". Així acaba la crida, publicada amb dipòsit legal, per presidents i vicepresidents i membres de la Permanent i el Comitè Executiu de la Unió Provincial del Metall de Barcelona. Es calcula que es van concentrar més de 10.000 treballadors, entre els locals sindicals i el carrer. Entre les reivindicacions figura la de 26.000 ptes. mensuals com a salari mínim del peó.

El camp

Prometences, no! Fets, sí!

A les conclusions de les JORNADES INTERNACIONALS D'INVESTIGACIÓ CIENTIFICA I EL PROBLEMA AGRARI llegim:

"L'agricultor espanyol ha ofert al país els augments de productivitat més espectaculars, no aconseguits per cap altre sector. Fa només deu anys un agricultor espanyol produïa per alimentar cinc o sis persones; avui per catorze.

"Paradoxalment, la seva renda per capita ha baixat del 62 al 42 per cent de la mitjana del país. Les reeixides dels agricultors espanyols s'han aconseguit en plena colonització del camp pels serveis i la indústria, que són els qui, de debò, guanyen diners amb els productes agrícoles."

Davant d'aquesta situació, tan sintèticament descrita, i per tal d'anar apropant progressivament, en un termini de deu anys, les rendes agràries a les dels altres sectors, es va sol.licitar un augment del 28'55% dels preus dels 17 articles regulats en campanya, que representen si fa no fa un 50% de la producció agrària. Després, el percentatge d'augment es va reduir al 18'15%. Si s'hagués aprovat, la repercussió en l'índex del cost de la vida hauria estat només d'un 1 per cent.

Tanmateix, el Consell de Ministres del 5 de març ha rebutjat aquestes modestes peticions de la "Hermandad Nacional de Labradores y Ganaderos" i ha establert un límit a la ratlla del 9%. Aquesta elevació, en realitat, només és sobre el paper, perquè ara molts articles es cotitzen al mercat a preus superiors. De més a més, els nous preus només començaran a regir a mesura que entri la nova campanya.

La decisió s'ha rebut amb pregona indignació i amb estupor. La "Hermandad Nacional" ha hagut d'elevar la seva protesta al Govern.

El descontentament de la gent del camp s'ha accentuat, perquè la Junta Superior de Preus, on els camperols no hi són representats però que proposa les elevacions de preus agraris, va autoritzar augments d'un 20 a un 40 per cent per a la maquinària agrícola, 13 per cent per als tractors el 1.975, 12 a 40 per cent per les aigües de regar, 25 per cent per als fertilitzants potàssics, 29 per cent per als productes fitosanitaris, 20 per cent per a l'energia elèctrica, 25 per cent per al fuel-oil, etc., etc., en comptes de rebutjar la puja de preus dels productes que incideixen en els costos agraris.

D'altra banda, la més modesta puja de preus al camp origina un augment brutal en el preu de consum, pels desmesurats marges dels intermediaris monopolistes. El marge dels distribuïdors de patates ha passat de 4 a més de 8 pessetes per quilo. Un quilo-canal de carn de xai, pagat en origen a 180 pessetes el quilo, s'ha venut a 310. Les farineres i panificadores, davant de l'augment de 2 pessetes en el quilo de blat, exigeixen un augment del pa de 13 pessetes per quilo, tot i que per a un quilo de pa només calen 600 grams de farina. En comptes de reestructurar el comerç i els marges monopolistes, per tal d'absorbir els augments d'origen, permeten tota mena d'abusos.

Com que no s'autoritzen augments racionals de preus per al pagès, minvaran determinades produccions agràries. Això ja va passar amb la remolatxa, el blat de moro, la llet, etc., i va obligar a fer fortes importacions per cobrir les necessitats, però també per empènyer els preus a la baixa i facilitar l'especulació. Les importacions de productes del camp han arribat a 157.000 milions de pessetes el 1975. Si es manté aquest volum d'importacions agràries, només l'efecte de la desvaloració de la pesseta provocarà un augment del cost de la vida d'un 0'53 per cent, segons estimacions oficials.

Abans del Consell de Ministres del dia 5, el Comitè Executiu de la Unió Nacional d'Empresaris Agraris i una assemblea de presidents de la COSA varen decidir que si no es fixaven els preus sol.licitats "s'acorda emprendre una acció col.lectiva de tot el camp espanyol tan vasta i tan dura com calgui, per obtenir la justícia que es reclama". Però després, l'onze de març, es van reunir aquests organismes i varen acordar "renunciar temporalment a patrocinar qualsevol manifestació pública...". Es a dir, que han fet el joc al règim. Els pagesos han aprés una gran lliçó: No es pot esperar res dels jerarques sindicals ni del Govern. Com deia una pancarta dels camperols aragonesos, PROMETENCES, NO!, FETS, SI!

DAVANT DE LA PRESÓ DE DONES

Més de mil persones varen concentrar-se, el passat dia 7, diumenge, davant de la presó de dones de la Trinitat, a Barcelona. Ho feren per celebrar el 8 de març, "Dia Internacional de la Dona Treballadora".

A la crida que va fer el Secretariat que coordina les entitats que treballen més directement per l'alliberació de la dona, es varen adherir 25 altres entitats ciutadanes. El motiu de la concentració era demanar l'amnistia i "la despenalització dels delictes que discriminen la dona en els actuals codis." S'havia sol.licitat permís per fer la concentració i el Govern Civil el va denegar.

Es va escollir la presó de la Trinitat per fer aquesta manifestació ciutadana per les vexacions i el tracte discriminatori que pateixen les dones en l'actual règim penitenciari, circumstàncies agreujades a Barcelona pel fet que la presó de dones no està regida per funcionaris, com a la resta de l'Estat espanyol, sinó per les "Cruzadas Evangélicas de Cristo Rey", orde religiós que es va instituir acabada la guerra només per a aquest menester. Es per això que en la carta que es volia lliurar al director de la presó, que fou llegida a la concentració, es demana: Que la vigilància estigui a càrrec de funcionàries laïques; dret de les preses a anar vestides com desitgin; entrada de totes les publicacions legals; llibertat religiosa; permís de fer servir l'idioma propi en les comunicacions; correspondència sense censura, i que hi hagi, a la presó, un equip mèdic permanent.

Les comunistes catalanes fem una valoració molt positiva d'aquesta concentració, primera que s'ha fet en 40 anys per una reivindicació específicament femenina. Gràcies a les múltiples entitats legals que hi ha i a la coordinació entre elles, podem dir que el moviment de dones a Catalunya ja és un fet. Aquest moviment, ensems que incorpora les dones a la lluita general fa que prenguin una positura conscient i activa contra la discriminació que pateixen.

Montserrat Sallés

Vitòria

Els fets són prou clars. Un conflicte començat a primeries de gener a "Forjas Alavesas", que va acomiadar 22 obrers, i a "Nevosa", ambdues de Vitòria, s'ha anat enverinant per l'actitud intransigent i repressiva dels patrons que impedia quelsevol negociació. Altres empreses entren al conflicte. Quaranta despatxats a "Apellániz". Les vagues augmenten i els treballadors, tips ja de tanta intransigència, decideixen anar a la vaga general a la ciutat el dia 3 de març. I el dia 3 Vitòria esdevé paralitzada completament, fàbriques, bancs, botigues, tot. Els treballadors en vaga es manifesten per la ciutat i la resposta del govern, d'aquest govern que professa de "democràtic", és aquissar les mal anomenades forces d'ordre públic contra els treballadors. Hi ha topades violentes, enfrontaments amb els capellans de les parròquies on es fan assemblees d'obrers. A la parròquia dels Àngels un capellà resulta ferit. Cap a les cinc de la tarda, la parròquia de Sant Francesc d'Assís és atacada ferotgement per la policia. Trenquen els vidres per llançar a dins bombes de gasos. Hi ha un nombre considerable de treballadors, a dins. Els gasos els fan sortir apressadament i és llavors que la policia descarrega les armes de foc contra els treballadors desarmats i atordits. Es mentida el comunicat del Govern Civil d'Àlaba segons el qual uns "avalotadors" havien acorralat els policies i fet perillar les seves vides.

Els trets causen dos morts a l'acte i molts ferits, alguns molt greus, dels quals moren dos més. F. Aznar Clemente, de 17 anys, P.M. Martínez Ocio, de 27, R. Barroso Chaparro, de 19 i J. Castillo Garcia, de 32, han estat assassinats per les bales de la policia.

Vitòria s'indigna. Tot Espanya s'indigna en conèixer les tràgiques noves. Biscaia i Navarra van a la vaga tot seguit. Guipúscoa no triga pas a afegir-s'hi. La protesta contra el crim és especialment forta a Basauri. I allà, altre cop, les armes de la repressió escupen foc contra el poble inerme. Mor l'obrer de 18 anys V. Antón Ferrero. Es el 9 de març.

Solidaritat amb Vitòria!

Tot Euskadi s'ha posat dempeus davant de l'assassinat de Vitòria. Dilluns 8 la vaga era total, afectant no sols la producció, sinó també el comerç i altres activitats. La gent sortia al carrer per milers. Una mobilització sense precedents! El dia 9 queia mort el jove V. Antón a Basauri per les bales.

La solidaritat i la protesta s'han estès a tot el territori espanyol. Però no podem estar contents del que s'ha fet. Convé que no decaigui el moviment solidari i que trobi un nou impuls. Sobre tot a Catalunya.

Sang a Tarragona

Els fets que van dur a la mort de Joan Gabriel Rodrigo Kafo, de 19 anys, es van originar amb l'acomiadament de 30 treballadors de la refineria Empetrol, de la Pobla de Mafumet, a 10 quilòmetres de la capital tarragonina. L'acomiadament, signat pel director, López de Letona, va suscitar la indignació. Els obrers de l'empresa van decidir una marxa a Tarragona per al dia 5. Aquell dia, la notícia de les morts de Vitòria va afegir un nou motiu de protesta. Contra la marxa van actuar les brigades antidisturbis de la Policia Armada, vingudes de fora.

J.G. Rodrigo, un dels manifestants, va pujar a la terrassa d'un immoble fugint de la policia. Durant la persecució, perdé l'equilibri, va caure i va quedar mortalment ferit.

Una comissió de persones vinculades a l'Assemblea de Catalunya va exigir a l'alcalde que intervingués per tal que les forces especials fossin retirades, que es pronunciés contra el comportament de la força pública i que demanés al Governador Civil una explicació dels fets. L'alcalde es va entrevistar amb el governador, i dissabte la policia era retirada.

A l'enterrament, del qual mostrem una imatge, van assistir unes 4.000 persones, de les quals la meitat es van manifestar pel centre de la ciutat.

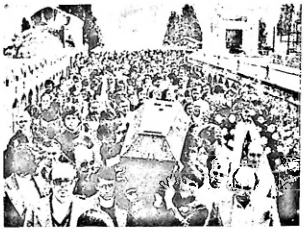

PREPAREM LA MANIFESTACIÓ DEL 4 D'ABRIL

A l'hora d'escriure aquestes ratlles el governador Sánchez Terán continua eludint la resposta a la demanda d'autorització per fer una manifestació pacífica pro amnistia, sol.licitada, en nom del poble barceloní, per les 160 personalitats ciutadanes que encapçalaren la petició del primer de febrer, que fou denegada.

La història sembla que es repeteix en aquest cas. Si el Governador i Fraga (sempre a l'altre cap del fil telefònic) insisteixen a negar l'autorització, LA MANIFESTACIÓ, AIXÍ I TOT, ES FARÀ I ALTRE COP SORGIRAN ELS PERILLS DE TOPADES VIOLENTES ENTRE ELS BARCELONINS I LES FORCES D'ORDRE PÚBLIC.

Cal que, ja des d'ara, a cada fàbrica i lloc de treball o estudi, a les barriades, arreu, es preparin les condicions per imposar la celebració d'una poderosa manifestació pro amnistia el dia 4 d'abril, amb autorització oficial o sense.

Manifestació a Rubí, el 18 de febrer (Foto "Treball")